

Et af Sveriges ypperligaste Snillen, hwars själ är mycket för hög at känna Glaswars språk, har ju imaginerat Fabel; detta enda bewiser min Sats.

Långt ifrån at wilja lysa på denna bana, intet en gång at uplysas af en sådan facta, wägar jag dock på mit wis dicke. Följande Fabel är min Lärospån, den är fullt ut Original; jag imiterar hwarken leswande eller döda Sagu-skrifware.

Åsna, Myran, Fjärilen Harkranken.

Fabel.

En Åsna (*Afinus Auriculis magnis flaccidis*) af Han-slågtet, (se Linnæi Systema Naturæ) ledsen at stå i spiltan hela dagen och hänga hufwudet, kanske ock af höghmod at någon enda gång råda, eller snarast af egennyttan at sleta Mastich, slet sig lös en wacker eftermiddag med Grimman om halsen, gick utom Lagåln och wråkte sig på en myrstack; denna tyngden (en Åsna wäger hela 20 liispund) kunde ej annat än så när krofa en stackars Myra, som för all olycka hade släpat sig til et Ambete och Lön på Stat inom Myr-Republicuen; sårad och matt gapade hon dock emot, bjåbbade på sit wis, anförde så godt som i själtåget Naturens och Republicuens lagar, Myr-Privilegier, til och med en släng af Jus Canonicum, hwardöwer Åsnan förbittrad drog henne til Tingstället, där Råranden, mera kånd, mera gynnad, och liksom ibland slågt och wänner plaiderade hel kort igenom Ombud: "Jag är af hög börd; (höjden ifrån och med klöfwen til yttersta spetsen af örat, war 11 qwarter, 1 tum, 3 streck) jag är dum och jag är "lat"; — benne respondere — emot så lagliga och bindande skäl war wist ingen ting at påminna, utan Rätten, som bestod af flera slags djur, efter flera förfrågningar och justeringar, resolwerade efter pluralité, at Myran, (Myran allena) ehuru Insect, och således ej i minsta relation, hwarken til Genus eller Species med Åsnor, skulle såsom den, som wägarat förswara sig emot et Högdjur, straffas med förlusten af sin andel i myrstacken, eller alt hwad hon grålat och trålat føre i all sin Lifstid, och detta med Rätta.

Orsaken til så owantligt nådig Dom, där lifwet bordt umgålla, war, som ryktet sade ifring hela Djur-Riket, den, at en ung fladdrande och wac-

wacker Sommar: Fjäril successivt skulle draga musten af denna Myrstack; alt för ädelmodig at directe taga den, och alt för högmödig at för sit eget wäsende blanda sig med dessa krålande matkar; — Saken troddes hänga så ihop: en osynlig liten och hjulbent Harkrank, som per male narrata ifrån förra barbariska tider innästlat sig i blomstrens eget Rike, hwarcken borde eller kunde räddas ibland Lillor, Tusen-skönor och de nyss utspruckna narciser; til öfwerflöd swäswade denna Insect i wägen för den muntra Fjärilen, som primus inter pares ändå war blomstrens och wårternas prydnad och hägn. — Jag skynd ar; — Fablen blir eljest för lång; Harkranken seck transporten efter Myran, åtminstone til Eönen, (ty tjenstgörningen eller at släpa som en Myra, är en helt annan sak) och Fjærillen efter Harkranken; Åsnan aldeles odömd leddes tillbaka til sit Fodderstall, där han nog får stå orubbad, om icke någon wårt i Blomster-Riket skulle wisna och förfalla, då omsättningen af jordmån eller Climat är nödwändig, och Stallet kunde med liten kostnad nog apteras til Driffhus

Fablens nytta är den, at så länge dumma Ånor, wackra Fjærillar och incommoda Harkrankar finnas, är antingen säkerheten för Myrorne här i werlden ingen, eller ock böra Myrorne hålla sig, utan at raisonera, tätt wid jorden, hwarrit de utan twiswel äro skapade, som de föraktligaste och uflaste krypså.

Voltaire, den ryktbara Voltaire har skrifwit i alla Philosophiens delar, med et snille, och med en styrka nästan utan efterföljd, således ofia färgudad, såltan förkjärrad. — En sats, som sörtwyter mig på alla småkännares wagnar.

Hwarföre skal denna wigtskäl falla så op och ner?

Nej — "Voltaire! du är dödd, dit stoft kan intet mera oroas, men dessa lefwande stofren skola blifwa roade."

Jag skal upptäcka för menniskor hans fel; följande Öfwersättning skal til en början bewisa, huru hednist, huru falskt han tänkt om Lag och Rättwisa.

Et mistag och framsför alt et sådant mistag, bör justera denna Philosophens Protocoll.

Politiska Lagar i allmänhet äro lika så dåliga som deras uphofs-
mån

mån; de äro äfwen så ombytliga som menniskan. De fläste äro stafwade af de Stora, för at störta de Små.

De hafwa blifwit så otydliga, at tusende Advocater syfellsatt sig med at förklara dem, och som dessa blott gjort et handtwärk där af, för at winna pengar, så äro selswa förklaringarne nästan de obegripeligaste. Lagen är då en tweäggad dolk, som mördar i et hugg, den skuldiga och den oskyldiga.

Himmel! just det som borde wara Folkets beskydd, har således ofta blifwit deras fall.

Skulle det då wara et Hög-måls brott at tro, det den yppersta Lagskifningen i et Samhälle wore, at åga ingen Lag?

At tala utan omswey: — Om Ni lömft angifwes i en Lifsfak; om Ni blir dragen inför en wanlig Domstol, där man letar fram alla werldenes Lagböcker och Förordningar, med mera. — På andra sidan åter sammanträder en Rätt af Gråhårs-mån, utan illslughet, utan knep, fria ifrån alla nycker, och följakteligen ifrån alla affigter, mån med godt hjerta och naturligt begrep. — Jag frågar Er, af hwilka önskar Ni heldre at bli dömd? antingen af några upblåsta och stafwiska storpratare, lika så bittra, så partiska, som orediga, eller dessa enfaldiga Heders-Gubbar.

Kungörelse.

Prenumerations-Cedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot en Riksd. Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hvars Contoir wid Riddarhusstorget dese blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r. st.

N:o 7 utgifwes nästa Tisdag den 10 April.

Stockholm, Tryckt i Kumblińska Tryckeriet, 1781.

Dag=Bladet:

Wålsignade Tryck = Friheten.

N:o 7.

Stockholm, den 10 April, 1781.

Billet til Utgifwaren.

Ni debuterar i Ert första blad som en tiggare; i det andra är Ni obegripelig både för Er sielf och Läsare; om det 3:dje kan ingen annan döma än den som haft Originaler; men det 4:de, det är nyttigt, gladt och angenämt för Nation, som får se alla sina Lycksaligheter liksom i et utdrag; förfar så, och det gör at Ni winner Er existance igenom styfwerals försäljande; ty hwad Pränumeration angår, så wägar wäl ingen så lätt gå i detta dryga Förlag; Ni är ju gammal och sjuklig; Er lifstid är ganska osäker; tänk om det wedersfors Er någon ting innan den 100:de Numren utkommo!

Skuggrädd.

Sw a r.

Jag fullgör ju min Herves åstundan. Af samma benägna hand som förut, har jag åter fått til utgifwande,

Bref

Ifrån Vice Borgmästaren til Grofseuren. — Se Dag=Bladet N:o 4.

Jag wil intet längre uppsjuta med Carl Fredrics berättelse; Amnet är för dyrbart, at så wårdslösa och dra ut på tiden.

Kära Swäger torde påminna sig, at Gofsen slöt wid Ericsbergs Spectaclet. — Utom Swenska Språkets uphjelpande, som där declameras i sin yppersta renhet af Sterbhus = Camreraren och Tunnbindaren, så blir den delen af staden, som härtils ej warit så frequens

te

terad, mycket mera lysande och upfylld af folk; industrien måste ökas, Magaziner och Handelsbodag anläggas; allt får et nytt lif och rörelse; knapt nog har en rankig Akar-Chaise rullat de förra åren i den trakten, då nu de grannaste equipager, som en ljungeld flyga fram, och där en dunkel hornlykta förut i Nedanet uplyst gatan, blir man nu ofta förblindad af Sackfors sken; Jag hoppas snart nog, i stället för några hövullmar i Augusti månad, på Träsket få se de dristigaste grundläggningar til Palais, kanske med tiden til en Kyrka; detta allt bidrager til Näringsarnes, Arbetsfolks och Handwårkares upkomst, samt til en prydning för Hufvudstaden. — Hwad Nummer Lotteriet berättar, så är det et rent Hazard-spel, och däril ligger just förmån; ty utan arbete, utan estertänka, och utan idoghet är man nästan säker at vinna, blott med litet penningar och lyckan; och af den behöfs intet så särdeles stor del, i anseende til den profitabla Calculen för spelaren; (här måtte jag bryta af och berättat våra Swåger) en gammal Caplan i Annerpen, oförwitelig i Lära och Leswerne, men som aldrig haft constanta skäl at få Vastorat, war närvarande; den Gubben wille atdeles icke begripta hela Discoursen om Stockholmska wålmågan, hwartil Utlåningen contribuerar igenom dessa medel; han tryktes bewisa motsatsen och påstod, at de ej swälja andra än inhemska penningar, och minska penningestocken hos Allmänheten, liksom en slukande Gass-hwiefwel; men Son min (Odet ware lof) lät ej försträcka sig; Nekar Herr Magistern, sade han, at icke Dormundska Lotteriet dragit pengar ur Landet, hwarsföre icke med samma skäl böra wi draga ifrån Utlåningar? Om nänsin något Land äger deras fulla förtroende, så är det Sverige! därpå är det särffaste tryckta bewis; jag wet wist at Pommern tager Lotter, och at Dragnings-Listan utskickas öfwer Hamburg, men i alla fall kan Ers Wördighet icke neka, at Lotteriet befördrar Giftermål och följakteligen rörelse. Kom endast den dagen det spelas til Stockholm, så skal Ni få se hopp och glädje i de fattiga lotttagarnes ansigten; ren winst at et ögonblick döfwa magref, som aldrig kommer af indigestion; lät ock wara, om det kan supponeras, at någon får en Nit, har han icke hoppet qwar til nästa Månad, och så i hela sin lifstid; hoppet låter aldrig komma på skam; emedertid får han utwäg at låna til ny infättning nästa dragning, hwartil åter Assistance-Contoivet kan bidraga emot 9 Procent, som är en Bagatelle, samt ens Jacka, som man altid kan mista på en tid; —

Mårk Prästfar! huru vår lycksalighet hänger lifsom i en kedja, allt går som et urwark; igenom denna ädla inrättning har jag lått til et Capital, det sticker jag in i utländska handeln, och då jag winner, så winner Niker; — Emot dessa Wapen kunde denna andeliga stridsman ej uthårda, utan gaf sig fången, och bad det Carl Fredric wille åfwen hugna honom med berättelse öfwer tilståndet med Beursen. — Gossen talte:

At gå in i alla particulariteter, wore för widlöfrigt, nog af min Herr Magister, när jag berättar Er, at frequencen är där så stor, samt tillöppet så betydande, at arbetsdagarna i weckan ej hinna til at uprätta Contracter, affluta alla Certe-Partier, endossera Wäpplar, m. m. utan Söndags-afsnarne församla de sig åfwen, då det tillika är Musique och Dans i sjelfwa Salen; hwilket min R. Swäger jag så uttyder, ehuru Gossen ej kan begripa, at det är i glädje öfwer någon Coup på Utlånningen, som de Handlande tillåta sina Fruar och Barn roa sig, då de sjelfwa utan twiswel syfellsättas med papper och affairer in i de små rummen; men med allt det blir en sak mig obegripelig; Gossen pratar, at där åfwen skal wara mycket förnämnt folk närwarande; må de wilja tjena Borgerskapet och taga deras penningar på Lifstids-Ränta? eller är det som i London, at det räknas för en heder, at få Borgare-bref; underrätta mig wid tillfälle; i denna lilla Staden bodde för några år en som gaf sig ut för Polst Adelsman, med Fendricks Character; han hade syndat emot sit stånd, om han handlat på annat sätt, än som Conringent-borgare. — Swad mit Barn åter talar om Börskällaren, at den nästan dag och natt visiteras, faller mig betänkligt; sker det af misstroende, at skatten skal stjålas bort, eller af fryt, at alla må få se den, så i första fallet är bewakningen dålig, och i det andra wäcker den endast Utlånningars afwund och estertänka at underminera oss, desutom måtte ju hwatfwen wara ohyggesliga, mörka och beswärade af elak luft, igenom mögel och årg, som är ostiljaktigt ifrån Metaller. — Kunde icke dessa Silfwertaefer eller Kopparplåtar transporteras i Källvarne under Banquen, hwarest de ligga i all säkerhet? — Jag är så bekymrad min Swäger, så jag knapt kan sofwa; trösta mig med det första, hwilka mått och steg äro tagna, huru många lås, och hwem som har nycklarna? Jag wäntar nu kåra Swägers swar på bägge mina bref; Calle ber om sin ödmjukta wördnad; stackars Poike! han har det rätta handelsgeniet och fäderneslandet hoppas jag får i honom en stor Köpman, at
lenast

lenast han hade det aldraminsta förlag at börja med (*). Jag lefwer
min kära Swågers etc.

På en Kejslerlig Chinesisk Tjenst = Gendricks Söddelsedag. (**)

Kom Mars uti din Panzar-tröja,
At fira denna wackra dag;
Kom at med Puf och Trummors slag;
Din frögd och fleras glädje röja;
Canoners smäll, och krut, och lod,
Må sprida ut en Hjertes åra,
Som börjat nyg at Rosen bära,
Til tecken af sit hjeltemod.

Han lärt at walda Eber fälla;
Hans lycka fått et öppet lif;
Han redan m. d. en flugesmålla,
Wet nyka tappra tidsfördrif;
Med skal af Kråfter och af Ägg;
Han lärt Batailler at anföra;
Hwad får man ej af honom höra?
Wår som han börjar at få skäg.

Om han ej skulle lära tänka,
Så hör det ej hans sygla til;
Han syns blott ämnad til at blänka,
Dch at få lefwa som han will;
Med börd han på förtjensten rår;
Med wacker utsigt, stråcka seder,
Han går med dubbla steg til heder,
Dch Lyckan följer i hans spår.

Han skratta kan at flera hundra,
Som ha en trögkörd lycka ägt,
Dch på sit wett och snille undra,
Som andras kundskap öfwerwägt;
Han alla öfweraxla skal,
Då nu i våra sälla dagar,
Deß Skydds-Gud gör hwad han behagar,
Dch höjer en på hundras fall.

(*). Skulle han intet kunna få låna utur Dörs-Källaren? är et råd af Utgifwaren.

(**). Infändt.

N:o 8 utgifwes nästa Dagsdag den 11 April.

Stockholm Tryckt i Rumbliniska Tryckeriet 1781.

